

Sygn. akt II AKa 223/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA - Barbara Lubańska -Mazurkiewicz

Sędziowie SA - Anna Prokopiuk

- Hanna Wnękowska (spr)

Protokolant - st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Elżbiety Kozakiewicz-Jackowskiej

oraz oskarżycielki posiłkowej A. F.

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2012 roku.

sprawy T. O.

oskarżonego o przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt. 2

k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. , z art. 231 § 1 k.k. oraz z art. 263 § 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 19 marca 2012 r.

sygn. XVIII K 332/08

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że :

- uchyła orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;

- uniewinnia T. O. od popełnienia czynu opisanego w

pkt. II zaskarżonego wyroku, wydatkami w sprawie w tej części obciążając Skarb Państwa;

II. tenże wyrok w części dotyczącej czynów opisanych w pkt. I i IV aktu oskarżenia uchyła i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w. W. do ponownego rozpoznania;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. O. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł (w tym 23 % VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

T. O. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 10 maja 2007 r. w miejscowości K., będąc funkcjonariuszem KP w M., znajdując się pod wpływem alkoholu naraził A. F. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że posługując się bronią służbową marki W. (...) (mm wraz z magazynkiem zaopatrzoną w 16 sztuk amunicji bojowej) postrzelił A. F. w okolicę prawej pachwiny, co skutkowało ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu i stanowiło chorobę realnie zagrażającą życiu w rozumieniu art. 156 § 1 k.k.,

tj. o czyn z art. 160 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w dniu 10 maja 2007 r. w miejscowości K., będąc funkcjonariuszem KP w M., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że posiadał w prywatnym samochodzie marki (...) nr rej. (...) dokumenty w postaci skłóconych wydruków z bazy (...), wydruków z systemu komputerowego PESEL, którymi to dokumentami służbowymi nie mógł wyłącznie rozporządzać,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

III. dniu 10 maja 2007 r. w miejscowości K., będąc funkcjonariuszem KP w M., wbrew przepisom ustawy, wykorzystał notatkę urzędową zawierającą informacje, która zawierała dane identyfikacyjne dotyczące pracy operacyjnej zawarte w załączniku 8 nr 1 ustawy o ochronie informacji niejawnych,

tj. o czyn z art. 265 § 1 k.k.;

III. 10 maja 2007 r. w R., mając zezwolenie na posiadanie amunicji udostępnił magazynek z 16 nabojami amunicji bojowej kal. 9 mm osobom nieuprawnionym w ten sposób, że przechowywał ją w swoim mieszkaniu w miejscu niezabezpieczonym wbrew przepisom ustawy o broni i amunicji,

tj. o czyn z art. 263 § 3 k.k.;

Wyrokiem z dnia 19 marca 2012 roku sygn. XVIII K 332/08 Sąd Okręgowy w W.

I. W ramach czynu zarzucanego T. O. w punkcie

I aktu oskarżenia, uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu

10 maja 2007 r. w miejscowości K., będąc funkcjonariuszem KP w M., znajdując się pod wpływem alkoholu naraził A. F. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w ten sposób, że posługując się bronią służbową marki W. (...) wraz z magazynkiem zaopatrzoną w 16 sztuk amunicji bojowej, postrzelił tę osobę w okolicę prawej pachwiny powodując uszkodzenie tylnoprawobocznej ściany pęcherza moczowego z zaciekiem moczu do jamy otrzewnej, wskutek czego doznała ona ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu, tj. czynu kwalifikowanego z art. 160 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie tych przepisów skazał oskarżonego a na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. W ramach czynów zarzucanych T. O. w punktach II

i III aktu oskarżenia, uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 10 maja 2007 roku w miejscowości K., będąc funkcjonariuszem KP w M., przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że posiadał w prywatnym samochodzie marki (...) nr rej. (...) dokument zawierający dane identyfikacyjne dotyczące pracy operacyjnej, tj. czynu kwalifikowanego z art. 231 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. W ramach czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia uznał T. O. za winnego tego, że w dniu 10 maja 2007 roku w miejscowości (...), mając zezwolenie na posiadanie amunicji, udostępnił magazynek z 16 nabojami amunicji bojowej kal. 9 mm osobom nieuprawnionym w ten sposób, że przechowywał ją w swoim mieszkaniu w miejscu

niezabezpieczonym, to jest przestępstwa z art. 263 § 3 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzane w punktach I, II i III sentencji wyroku kary pozbawienia wolności połączył i jako łączną wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie IV sentencji wyroku kary pozbawienia wolności

warunkowo zawiesił na okres próby lat 4 (cztery).

VI. Na podstawie art. 39 pkt. 2 k.k., art. 41 § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec T. O. na okres 5 (pięciu) lat środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu, w którym do obowiązków pracowniczych należy kontakt z bronią palną lub amunicją;

VII. Na podstawie art. 39 pkt. 5 k.k. i art. 46 § 1 k.k. zasądzono od T. O. na rzecz A. F. kwotę 7.000 (siedmiu tysięcy) złotych tytułem środka karnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VIII. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono R. M. jako zbędny dla postępowania karnego dowód rzeczowy w postaci kanapy narożnej w kolorach jasno brązowo- piaskowo- czarnej z pasami poprzecznymi w czarnym kolorze.

IX. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono A. F. jako zbędne dla postępowania karnego dowody rzeczowe opisane w punktach 1 i 2, wykazu dowodów rzeczowych nr 01- k.454-458, t. III akt sprawy;

X. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono KPP w P. jako zbędne dla postępowania karnego dowody rzeczowe opisane w punktach 23, 25, 31 wykazu dowodów rzeczowych nr 01- k.454-458, t. III akt sprawy;

XI. Na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego w punkcie nr 3 wykazu dowodów rzeczowych nr 01- k.454-458, t. III akt sprawy.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Apelacja zaskarżała wyrok w całości zarzucając:

Co do pierwszego punktu wyroku, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k.:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, w szczególności nielogicznemu wnioskowaniu, że skoro na rękach i ubraniu oskarżonego nie ujawniono śladów (...), a ślady takie ujawniono na rękach i ubraniu pokrzywdzonej, to mógł on je zacierać, pomimo, że prawidłowo oceniany materiał dowodowy nie daje podstaw do takich wniosków oraz bezzasadne uznanie zeznań pokrzywdzonej A. F. za w pełni wiarygodne podczas gdy były one niespójne, nielogiczne i wzajemnie sprzeczne.

2. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie obrazę art. 5 § 2 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie i nie rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w sytuacji, gdy biegli powołani w niniejszej sprawie, nie byli w stanie rozstrzygnąć, kto mógł oddać strzał.

3. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania tj. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie świadków A. W., W. P. (1), R. M., których zeznania były zasadniczo różne, a których ponowne przesłuchanie lub konfrontacja przyczyniłaby się do wyjaśnienia sprzeczności i pełniejszego wyjaśnienia stanu faktycznego.

4. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, poprzez niezasadne przyjęcie, że dowody zgromadzone w sprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są

wystarczające do uznania, że T. O., naraził pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, w ten sposób, że ją postrzelił, podczas gdy prawidłowo oceniany materiał dowodowy, nie pozwalała na przyjęcie sprawstwa oskarżonego.

Co do punktu drugiego wyroku, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 1 i 2 k.p.k.:

1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 231 § 1 k.k., poprzez jego zastosowanie, pomimo, że opis czynu, za który został skazany oskarżony nie zawiera wszystkich ustawowych znamion koniecznych do skazania, tj. działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, jak również poprzez jego błędną wykładnię;

2. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przyjęcie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, mianowicie uznanie że notatce z informatorem, która znajdowała się w teczce w samochodzie oskarżonego, powinna być nadana klauzula tajności, i godził się on z ewentualnym ujawnieniem zawartych w nim danych,, podczas gdy prawidłowo oceniany materiał dowodowy w postaci charakteru notatki nie daje podstaw do obowiązku nadania jej klauzuli tajności;

3. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. polegającą na dokonaniu niepełnego opisu czynu, za który oskarżony został skazany, nie odpowiadającego wymogom zastosowanego przepisu prawa materialnego tj. art. 231 § 1 k.k.

Co do punktu trzeciego wyroku, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. :

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez przyjęcie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, mianowicie uznanie, że oskarżony posiadał w swoim mieszkaniu w miejscu niezabezpieczonym ostrą amunicję do broni palnej, pomimo, że w sprawie nie była przeprowadzona dokładnie analiza tej amunicji, a w szczególności amunicja ta nie była poddana odstrzałowi, mogącemu potwierdzić czy była to rzeczywiście amunicja ostra;

2. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, poprzez niezasadne przyjęcie, że amunicja oskarżonego przechowywana była w miejscu niezabezpieczonym przed osobami nieuprawnionymi co stanowiło jego umyślne udostępnienie, podczas gdy w mieszkaniu oskarżonego w którym znajdowała się amunicja była ona przechowywana w kasetce, czego nie mogli stwierdzić policjanci, którzy odstąpili od przeszukania pomieszczeń;

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich przypisanych mu czynów ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Oдноśnie czynu opisanego w pkt II zaskarżonego wyroku.

Zasadnie zarzuca skarżący obrazę art. 231§ 1 k.k., trafnie podnosząc, że zachowanie przypisane oskarżonemu w pkt. II wyroku nie wyczerpuje wszystkich znamion przestępstwa wymaganych przez prawo materialne (art. 231 § 1 k.k.).

W opisie przedmiotowego czynu Sąd Okręgowy zawarł jedynie część znamion przestępstwa z art. 231§ 1 k.k. (przekroczenie uprawnień przez funkcjonariusza publicznego), gdy tymczasem przekroczenie to, tylko wówczas stanowi przestępstwo jeśli funkcjonariusz działa w ten sposób na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Skoro w opisie przedmiotowego czynu nie zawarto znamienia działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. nie znajduje uzasadnienia prawnego.

W tej sytuacji , wobec braku apelacji na niekorzyść oskarżonego , Sąd Apelacyjny – na podstawie art. 17§ 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. i art. 237 § 2 in principio k.p.k. – uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt II zaskarżonego wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.06.2006r. IV K 108/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1.12.2010 r. IVK 185/10) .

Oдноśnie czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia (pkt. I zaskarżonego wyroku).

Wbrew zarzutom podniesionym w pkt 1 i 4 apelacji, Sąd Okręgowy prawidłowo dokonał ustaleń w części dotyczącej przebiegu przedmiotowego zdarzenia zasadnie przyjmując ,że to oskarżony oddał strzał skutkujący doznaniem przez pokrzywdzoną ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Poczyniona w tym zakresie ocena dowodów zgodna jest z wymogami art. 7 k.p.k. a skarżący nie przedstawił argumentów, które mogłyby poddać w wątpliwość jej prawidłowość.

Podnoszone w wywodach apelacji sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonej A. F. zostały przez Sąd Okręgowy przeanalizowane i rozważone ,a Sąd Apelacyjny w ocenie tych zeznań , nie dostrzegł uchybień z punktu widzenia zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Zeznaniom pokrzywdzonej nie przeczy – wbrew stanowisku skarżącego – fakt, że na rękach i odzieży oskarżonego nie ujawniono śladów (...) a ślady takie ujawniono na rękach i ubraniu pokrzywdzonej.

Przywołać w tym miejscu należy opinię biegłego P. L. w której stwierdził ,że ujawnione na powierzchni lewej dłoni A. F. cząsteczki pozostałości po wystrzale z broni palnej świadczą o kontakcie dłoni z bronią lub obszarem, w którym te cząsteczki występowały (k. 552). Z opinii tej wynika zatem, że przedmiotowe ślady na dłoni pokrzywdzonej mogły powstać także wówczas gdy nie dotykała ona przedmiotowej broni palnej czyli także wówczas gdy to nie ona oddała strzał z tej broni.

Do takich wniosków upoważnia także opinia biegłego W. D. (k. 895 – 898), który stwierdził m.in. że przedmiotowe mikroślady mogą znaleźć się u osoby, która nie oddaje strzału lecz przebywa w pobliżu osoby, która taki strzał z broni palnej oddała tj. przebywa w obszarze działania chmury gazów powystrzałowych lub też miała kontakt z przedmiotami na których znajdowały się te pozostałości. Nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzona wobec której oddano strzał z przyłożenia znajdowała się w takim obszarze i miała kontakt choćby z przestrzeloną swoją odzieżą.

W tym stanie rzeczy sugerowanie przez obrońcę, że ujawnienie przedmiotowych śladów na dłoni pokrzywdzonej wskazuje, że to ona oddała strzał jest nieuprawnione. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę , że przedmiotowe ślady ujawniono na lewej dłoni pokrzywdzonej, a pokrzywdzona jest praworęczna.

Zeznań pokrzywdzonej, że to oskarżony oddał przedmiotowy strzał nie podważa także fakt nieujawienia na dłoniach i ubraniu oskarżonego śladów (...). Sąd Okręgowy okoliczność tę wnikliwie rozważył i doszedł do zasadnych wniosków, że przed badaniem oskarżony umył ręce (co jest sposobem na usunięcie cząsteczek (...)) oraz, że brak podstaw do kategoriycznego przyjęcia, że badaniu poddano odzież , którą miał na sobie w chwili wystrzału.

Podkreślenia wymaga, że jeszcze przed przybyciem policjantów oskarżony miał dość czasu by umyć ręce i przebrać się.

Przywołać należy w tym miejscu zeznania świadka W. P., komendanta powiatowego policji, który stwierdził m.in. ,że chyba wszyscy myli ręce skoro badania (...) nie wykazały, że mieli kontakt z bronią a wedle jego doświadczenia zawodowego ślady takie powinny pozostać.

Wobec powyższego, przy uwzględnieniu logicznej i przekonującej argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku , Sąd Apelacyjny uznał podniesione w apelacji zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych za niezasadne.

Oczywiście nieuprawniony jest zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Przede wszystkim należy przypomnieć, że o naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można mówić wówczas, gdy Sąd, w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uzna, że wątpliwości nie istnieją a ujawnione dowody stanowią wystarczającą przesłankę ustaleń o winie oskarżonego – a taka właśnie sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Opinie biegłych na które powołuje się skarżący poddane zostały wnikliwej analizie i ocenie, której prawidłowości argumenty apelacji nie podważyły.

Podnoszona w apelacji okoliczność, iż biegli powołani w niniejszej sprawie nie byli w stanie rozstrzygnąć, kto mógł oddać strzał (str. 2 apelacji) nie oznacza, że w sprawie istnieją wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k.

Ustaień dotyczących tej okoliczności Sąd dokonał bowiem na podstawie innych dowodów a opinie biegłych posłużyły do weryfikacji wiarygodności tych dowodów. Biegły P. L., którego opinię Sąd Okręgowy uwzględnił w całości stwierdził m.in. że strzał mógł być wynikiem samo postrzelenia się jak i postrzelenia przez osobę trzecią. Nie znalazłem żadnych przesłanek kategorycznie wykluczających tę wersję (k. 1035). Zatem zeznania A. F., przyjęte przez Sąd Okręgowy za podstawę ustaleń nie zostały przez te opinie poddane w wątpliwość.

Wprawdzie Sąd Apelacyjny uznał zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego za niezasadne, jednak wyrok w części dotyczącej czynu opisanego w pkt I ostać się nie może. Dotknięty jest bowiem uchybieniami skutkującymi uchyleniem wyroku i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Uchybienia dotyczą ustaleń w zakresie strony podmiotowej przestępstwa.

Przede wszystkim zwrócić należy uwagę na sprzeczność między treścią wyroku a uzasadnieniem - przypisaniu oskarżonemu umyślnego spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej przeczy stwierdzenie na str. 21 uzasadnienia, że fakt, iż system zabezpieczenia pistoletu (...) przed samowyrzałem stanowi jedynie język spustowy potwierdza prawdziwość sugestii A.K. F., że wystrzał powodujący powstanie u niej obrażeń ciała mógł być przypadkowy.

Powyższe okoliczności związane z systemem zabezpieczenia pistoletu oraz zeznania A. F. zostały przez Sąd pominięte w rozważaniach dotyczących strony podmiotowej przypisanego oskarżonemu przestępstwa.

Wskazane na str. 36 uzasadnienia zaskarżonego wyroku argumenty mające wykazać umyślność działania oskarżonego niewątpliwie są trafne i wystarczające w odniesieniu do czynu z art. 160 § 1 k.k. , nie wykazują jednak umyślności działania w zakresie spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił i nie rozważył podniesionych wyżej okoliczności związanych z systemem zabezpieczenia pistoletu oraz kontekstu sytuacyjnego w jakim doszło do przedmiotowego wystrzału. Z zeznań pokrzywdzonej jednoznacznie wynika, że oskarżony zmierzał do odbycia z nią stosunku płciowego, czemu ona się nie przeciwstawiała. Przywołać w tym miejscu trzeba zeznania pokrzywdzonej w których stwierdziła O. dotykał mnie po nogach... Całość zdarzenia wskazywała, że obaj jednocześnie chcą odbyć ze mną stosunek (k. 749), między macaniem po nogach a wystrzałem było kilka minut (k. 750), O. wyciągnął broń....później przyłożył mi tę broń do brzucha ....może była to z jego strony gra wstępna (k. 411). Jeśli się zważy na umiejscowienie tego przyłożenia (tuż przy rozporoku spodni pokrzywdzonej) oraz na opisany przez pokrzywdzoną kontekst sytuacyjny, jej wrażenie, że mogło to stanowić element swoistej gry wstępnej uznać należy za uprawnione. Te okoliczności, przy uwzględnieniu, ustalonego przez Sąd zachowania oskarżonego po nastąpieniu wystrzału (str. 20 odw. uzasadnienia) oraz faktu, że jedynym zabezpieczeniem pistoletu przed przypadkowym wystrzałem był język spustowy - poddają w wątpliwość zasadność ustalenia, że oskarżony godził się z tym, iż pistolet może wystrzelić. Pokrzywdzona A. F. zeznała, że jej zdaniem oskarżony myślał, że pistolet nie jest naładowany gdyż on nie wiedział, że mu broń wypaliła, gdy to zauważył to zaczął krzyczeć i zachowywał się tak jakby był nieświadomy tego, że nacisnął spust (k.411).

Nierozważenie powyższych okoliczności mimo, ich istotnego znaczenia dla ustaleń w przedmiocie zamiaru oskarżonego spowodowało uchylenie wyroku w części dotyczącej czynu I i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Oдноśnie czynu opisanego w IV akcie oskarżenia (pkt III zaskarżonego wyroku).

Nie można podzielić zarzutu apelacji kwestionującego ustalenie ,że przedmiotowa amunicja została udostępniona osobom nieuprawnionym. Ustalenia Sądu Okręgowego w tym zakresie są prawidłowe, oparte na należyście ocenionych dowodach. Wobec braku potrzeby powtarzania argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wystarczy zauważyć, że skoro magazynek z amunicją wydała policjantom (pod nieobecność oskarżonego) jego żona – to nie ulega wątpliwości , że nie był on należyście zabezpieczony i został w ten sposób udostępniony osobie nieuprawnionej.

Trafnie natomiast podnosi skarżący, iż Sąd Okręgowy nie wyjaśnił czy przedmiotowa amunicja była ostra i sprawna. Należało – w drodze przesłuchania biegłego P. L. wyjaśnić – czy dla ustalenia tych okoliczności wystarczające jest dokonanie oględzin amunicji czy też konieczne jest – jak twierdzi obrońca - poddanie jej odstrzeleniu.

Uchybieniem dotknięte jest także orzeczenie o środku karnym w postaci zakazu wykonywania zawodu, w którym do obowiązków pracowniczych należy kontakt z bronią palną lub amunicją (pkt. VI wyroku). Z uzasadnienia wyroku (str. 31) wynika , że środek ten orzeczono w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. I i III gdy tymczasem należało orzec go odrębnie w odniesieniu do każdego z tych czynów a następnie wydać orzeczenie w oparciu o art. 90 § 2 k.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy w zakresie czynów opisanych w pkt. I i IV akcie oskarżenia Sąd Okręgowy, uwzględniając uwagi poczynione wyżej, wyjaśni i rozważy wszystkie istotne dla ustaleń o winie oskarżonego okoliczności a uzasadnienie wyroku sporządzi zgodnie z wymogami przepisu art. 424 k.p.k.

Sąd Okręgowy orzeknie też o wszystkich dowodach rzeczowych zabezpieczonych do niniejszej sprawy.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.